

முன்னுரை

உண்மையில் கீதையைப் பற்றிய உரை எழுதுவதற்கு இப்பொழுது அவசியமே இல்லை. ஏனெனில் கீதை பற்றிய உரைகள் ஏராளமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் கீதையைப் பற்றிய கருத்துகள் வேறுபட்டாலும் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலாதாரமாக விளங்குவது ஒரே கீதைதான். யோகேஷ்வர். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறியிருக்கும் பொருள் ஒன்றுதான் இருக்க முடியும். பின் ஏன் இத்தனை கருத்து வேறுபாடுகள்? சொல்லும் கருத்து ஒரே விஷயமாக இருந்தாலும் அவர்முன் அமர்ந்திருக்கும் பத்து பேர்களும் அதைப் பத்து விதமாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கக் கூடும் அல்லவா? ரஜோ, தமோ, சதவ குணங்களின் அடிப்படையில் ஒவ்வொருவரும் பேச்சாளரின் உரைக்கு அவரவர் குணத்திற்கேற்ப பொருள் கொள்வது இயல்பு. இதற்குமேல் அவரால் புரிந்துகொள்ள இயலாது. எனவே கருத்து வேறுபாடு இருப்பது இயல்புதான்.

ஒரே கொள்கை, வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப்படும் பொழுது கருத்து வேறுபாடு காரணமாக வெவ்வேறாகத் தோன்றி மனிதனைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகிறது. பல உரைகளுக்கு இடையே உண்மையும் பெருக்கெடுப்பதுண்டு. ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான உரைகளுக்கு நடுவே உண்மையான பொருளைத் தரக்கூடிய ‘யதார்த்த கீதை’ எது என்று கண்டுபிடிப்பது கடினமானதாகிறது. தற்பொழுது கீதையைப் பற்றி பல உரைகள் பிரசரமாகியுள்ளன. எல்லா உரையாசிரியர்களும் தமது உரைதான் மேன்மையானது என்று பறைசாற்றுகிறார்கள்.

ஆழினும், அவையனைத்தும் உண்மையான பொருளிலிருந்து வெகுதூரத்திலிருக்கின்றன. சில மகான்கள் உண்மையின் கோட்டைத் தொட்டிருக்கிறார்கள். எனினும் என்ன காரணத்தாலோ சமூகத்தின் முன் தங்களது கருத்துகளை எடுத்துரைக்க அவர்களால் இயலவில்லை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யோகியாக இருந்த காரணத்தினால் அவரது மனத்திலுள்ள கொள்கையின் உட்கருத்துகளை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. எவ்வகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினாரோ அதே முறையில் அவரைப் பின்பற்றும் திறமைவாய்ந்த மகான்தான், கீதை உபதேசம் செய்த நேரத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மனோ நிலை எப்படி இருந்தது என்பதை அறுதியிட்டுக் கூற முடியும். உள்ளத்தில் உள்ள அனைத்து உணர்வுகளில் சிலவற்றை அபிநியத்தாலும், அங்க சேஷ்டையாலும் விளக்க முடியும் -- அதை உணர ஒருவன் அவ்வழி நடந்தால்தான் முடியும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வாழ்ந்த வழியின் அடிச் சுவட்டைப்பின்பற்றி அதே முறையில் வாழும் மகானால்தான் “கீதை என்ன சொல்கிறது” என்பதை உணர முடியும். அவர் கீதையின் வரியளை மட்டும் மறுபடியும் கூறாமல் அதனுடைய உட்கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்துகிறார். ஏனெனில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு முன்பாக எந்தக் காட்சி இருந்ததோ அதுவே இக்கால அம்மகானுக்கு முன்பும் தோற்றமளிக்கிறது. எனவே, அம்மகான் தான் பார்ப்பதோடல்லாமல், நம்மையும் காணச் செய்கிறார். நம்மிடம் ஓர் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி அந்தப் பாதையில் நம்மையும் அழைத்துச் செல்கிறார்.

பூசனைக்குரிய ஸ்ரீ பரமஹுமஸ மகராஜ் அவர்களும் அதே நிலையிலுள்ள மகானாகத் திகழ்ந்தார். அவரது சொல், உள்ளுணர்வுக் கேற்ப கீதையின் பொருள் விளக்கம் தந்தார். அந்த விளக்கங்களின் தொகுப்பே “யதார்த்த கீதை” யாகும். இதில் நமது சொந்த விளக்கங்களுக்கு இடமில்லை. இது செயல்முறை ஆகும். சாதனை செய்ய விழையும் அன்பர் ஓவ்வொருவரும் அந்த மகானின் ஓளி வட்டத்தின் வழியாகச் செல்லுதல் அவசியமாகும். எதுவரை அவன் இதனின்றும் விலக்கியிருக்கிறானோ அதுவரை அவன் சாதனை செய்யவில்லை என்பது தெளிவாவதுடன் எங்கேயோ தட்டுத் தடுமாறுகிறான் என்பதும் தெரிய வருகிறது. எனவே மகா புருஷர் எவ்வரையாவது சரணமடையுங்கள். இது தவிர வேறு எந்த சத்தியத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறவில்லை. ‘ரிஷிகளால் பலமுறை பாடப்பெற்ற கீதம்’ என்பதற்கேற்ப ரிஷிகளால் பல முறை பாராயணம் செய்யப் பட்டதையும், பாடப்பட்டதையும் தான் நான் சொல்லப் போகிறேன். அவர்கள், “நான் மட்டும்தான் இதுபற்றிய ஞானத்தைப்

பெற்றுள்ளேன். நானேதான் இதை விளக்குவேன்'' என்று கூறாமல் ஏதாவதொரு தத்துவ ஞானியிடம் சென்று களங்கமற்ற சிந்தையுடன் தொண்டு செய்து அவரிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். மகா புருஷர்களின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த சுத்தியத்தைத்தான் பூர்ணிருந்து உறுதிப்பட்டுத்தியிருக்கிறார்.

கீதை எளிய சம்ஸ்கிருத மொழியில் அமைந்துள்ளது. பதம் பிரித்துப் பார்த்தால் கீதையின் அதிகமான பகுதியை நாம் சுலபமாக மனப்பாடத் தொடர்பாகக் கொள்ளலாகாது. எடுத்துக் காட்டாக பூர்ணிருந்தான் வேள்வியின் (யக்ஞத்தின்) முறையே கர்மம்'' என்று கூறுகிறார். ஆயினும் ''விவசாயம் செய்வது தொழில் மட்டுமே தவிர யக்ஞமல்ல (வேள்வியலல்)'' என்று அவர் சொல்கிறார். வேள்வியை விளக்கி அவர் கூறுகிறார் : இந்த வேள்வியில் பல யோகிகள் பிராணத்தை அபானத்தில் அடக்கியும். அபானத்தைப் பிராணத்தில் அடக்கியும் வேள்வி செய்கிறார்கள். மற்றும் பலரோ பிராணம், அபானம் இரண்டையும் அடக்கி 'பிராணாயாமப் பாராயனம்' செய்கிறார்கள். பல யோகிகள் புலன்களின் அனைத்து உணர்வுகளையும் சம நிலைப்படுத்தி வேள்விப் பொருளாக அதனைச் சமர்ப்பிக்கின்றனர். இவ்வாறு சுவாசத்தை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடும் முறையே வேள்வியாகும். மனத்தோடு புலன்களை அடக்குவதே வேள்வியாகும். சாஸ்திரம் கற்றோர், புலன்களை அடக்கி தன்னைத்தானே ஒருநிலைப்படுத்துவது வேள்வி என்கிறார்கள். ஆனால் நீங்களோ விள்ளுவிற்காக 'ஸ்வாஹா' என்று சொல்லையும் அக்கினியில் -- தானியம், எள், நெய் ஆகியவற்றை வேள்விப் பொருளாக இடுதலையும் 'வேள்வி' என்கிறீர்கள். அந்த யோகேஷ்வரரோ (பூர்ணிருந்தான்) அவ்வாறு ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லை.

நீங்கள் இதனைப் புரிந்து கொள்ளாததற்கு என்ன காரணம்? அதனை நன்கு பிழிந்து சாரத்தை மனனம் செய்த பிறகும் கூட, ஏன் வாக்கியத்தின் வெளிப்பொருளை மட்டும்தான் உங்களால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது? ஏன் யதார்த்தமான கருத்தை அறிந்துகெள்ள முடியவில்லை? மனிதன் பிறந்து படிப்படியாக வளரும்போது வீடு, கடை, நிலம், ஆடுமாடுகள், இயந்திரங்கள் உட்பட அனைத்து பிதுரார்ஜித சொத்துகளும் தாமே வந்தடைகின்றன. இதே போன்று பரம்பரை சொத்துகளும் தாமே வந்து அடைகின்றன. இதே போன்று பரம்பரை பரம்பரையாக பழக்கத்திலிருந்து வரும் ஆசார, நடைமுறை வழக்கங்களும், பூசனை முறைகளும்,

பண்பாடுகளும் தாமே அவனை வந்து அடைகின்றன. இந்தியாவில் முப்பத்து மூன்று கோடி தேவ-தேவதைகளைப் பற்றிய கணிப்பு தொன்றுதொட்டே இருந்து வருகின்றது. ஆனால் உலகிலோ அவர்களின் தொகை என்னிக்கையில் அடங்காத உருவங்களிலிருக்கின்றன. குழந்தை பிறந்து படிப்படியாக வளரும்போது தனது பெற்றோர், உடன் பிறந்தோர், மற்றோர் செய்யும் பூஜையைப் பார்க்கின்றது. குடும்பத்தில் வழக்கத்திலிருந்து வரும் பூசனை முறை அதன் சிந்தையில் அழியாச் சின்னமாகப் பதிந்து விடுகிறது. தேவியின் பூஜை கிடைத்தால் வாழ்நாள் முழுவதும் தேவி-தேவி என்று உச்சரிக்கின்றான். பூதத்தின் பூஜையைக் கண்டு வந்தால் ஆயுள் முழுதும் பூதம்-பூதம் என்று உச்சரிக்கின்றான். சிலர் சிவனையும், மற்றும் சிலர் கிருஷ்ணனையும் வேறு எந்த தெய்வத்தையும் பற்றிக் கொள்கிறார்கள். அந்த தெய்வங்களை அவர்கள் ஒருநாளும் விடுவதில்லை.

அத்தகைய மயக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு, கீதை போன்ற பயனுள்ள சாத்திரம் கிடைத்தாலும், அதனை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. பிதுர்ரார்ஜித் சொத்துக்களையாவது விட்டு விடுவான். இம்மாதிரியான மூடப் பழக்கங்களையும். ஆசாரங் களையும் ஒருநாளும் அவன் கைவிட மாட்டான். பிதுர்ரார்ஜித் சொத்துக்களை விட்டுவிட்டு ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் செல்ல முடியும். ஆனால் இதயத்தில்-சிந்தனையில் பதிந்த இந்த பாரம்பரிய வழக்கங்கள் அங்கும் அவனை நிழல்போல் தொடர்கின்றன. தலையை வெட்டி அவைகளை அதனின்றும் நீக்க முடியாதே ! எனவே யதார்த்த சாத்திரத்தையும் அதே மூடப் பழக்க வழக்கங்களை, ஆசார அனுஷ்டானங்கள் பூசனை விதிகளுக்கேற்ப மாற்றி அமைக்க நினைக்கிறான். அதற்கேற்றவாறு மாறிய பொருளாக அமைந்தால் அதனைச் சரி என்று ஏற்றுக் கொள்கிறான். அவ்வாறு மாறாது இருந்தாலோ தவறு என்று தள்ளிவிடுகிறான். இதனால் தான் நீங்கள் கீதையின் உட்கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கீதையின் இரகசியம் இரகசியமாகவே இருக்கிறது. இதனை நல்ல குரு, யோகிகள் மட்டுமே அறிந்துகொள்ள முடியும். கீதை என்ன கூறுகிறது என்பதை அவர்களால் மட்டுமே கூறமுடியும். அனைவரும் அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. பூர்ணி கிருஷ்ணர் வலியுறுத்தியபடி மகா புருஷர்களின் அருகாமைதான் எல்லோரும் இதனை அறிந்து கொள்ள எளிதான் வழி.

கீதை ஓர் குறிப்பிட்ட மனிதன், சாதி, இனம், சமயக் கூட்டம், தேசம், காலம் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பிரதாயத்திற்கு உரியதாக இல்லாமல், எல்லாக் காலத்திற்கும், எல்லா தேசத்திற்கும், எல்லா மக்களுக்கும், உரிய

தர்ம நூலாகும். இது ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும், ஒவ்வொரு சாதியினருக்கும், ஒவ்வொரு நிலையிலுள்ள ஆண்-பெண்ணிற்குமாக எல்லோருக்கும் உரியது. மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டோ, மற்றவர்களின் பால் ஈர்க்கப்பட்டோ பிறரது சுபாவத்தின் பிரதிபலிப்பு தம் வாழ்க்கையில் ஏற்படுவதன் மூலம் அவர்களின் கொள்கையைத் தமது கொள்கையாக நிர்ணயிக்கும் எண்ணம் ஏற்படக் கூடாது. முன்பாகவே ஒரு கருத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் பின்னணியாக ஆராயாதவர்களுக்கு இந்த தெய்வீக நூல் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகும். இந்துக்கள் வேதங்களையே பிரமாணமாகக் கொள்கின்றனர். வேதத்தின் பொருள் “ஞானம் அல்லது பரமாத்மாவை அறிந்து கொள்ளும் வழி.” பரமாத்மா சம்ஸ்கிருதத்திலோ, ஸம்ஹிதைகளிலோ இல்லை. அந்த நூல்கள் அவரின் சங்கேதம் மட்டுமேயாகும். அவர் இதயத்தால் மட்டுமே உணரப்படுபவராவார்.

விகவாமித்திரர் தவம் செய்தார். அவரது பக்தி கண்டு பிரமன் அவர் முன் தோன்றி, “இன்றிலிருந்து நீ ரிஷியாகிறாய்” என்று கூறினார். விகவாமித்திரருக்கு இது திருப்தி அளிக்கவில்லை. எனவே மறுபடியும் தவம் செய்யலானார்.

சிலகாலம் சென்று தேவதைகளுடன் பிரமன் தோன்றி, “இன்றிலிருந்து நீ ராஜ ரிஷி என்று அழைக்கப்படுவாய்” என்கிறார். இதனாலும் விகவாமித்திரர் சமாதானம் அடையவில்லை. அவர் மீண்டும் கடுந்தவம் செய்யலானார். பிரமன் தனது சகல பரிவாரங் களுடன் வந்து, “இன்றிலிருந்து நீ மகரிஷி என்று அழைக்கப் படுவாய்” என்று கூறினார். விகவாமித்திரரோ “என்னை புலன்களை வென்ற பிரம்ம ரிஷி என்று அழையுங்கள்” என்றார்! பிரமன் இப்பொழுது நீ புலன்களை வென்றவளில்லையே என்று கூறி மறைந்தார். விகவாமித்திரர் மேலும் தவத்தில் இறங்கினார். அவரது சிந்தனையிலிருந்து கிளம்பிய தவப்புகை தேவலோகத்தை எட்டாலே அனைத்து தேவ-தேவதைகளும் பிரமனை வேண்டினர். பிரமன் விகவாமித்திரர் முன் தோன்றி, “இன்றிலிருந்து நீ பிரம்ம ரிஷியாகிறாய்” என்று கூறினார். “நான் பிரம்ம ரிஷியானால் வேதம் என்னையும் ஏற்கட்டும்” என்று விகவாமித்திரர் கூறினார். வேதம் விகவாமித்திரரின் இதயத்திலிருந்து வெளிவந்தது. எந்த தத்துவம் விளங்காமல் இருந்ததோ அது விளங்கியது. இதுதான் வேதமேயொழிய புத்தகம் வேதமல்ல. எங்கு விகவாமித்திரர் இருக்கிறாரோ அங்கு வேதம் இருக்கிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் இதையேதான் கூறுகிறார்: உலகம் அழிவில்லாத ஆலமரமாகும். இதற்கு ஆதாரமான பரமாத்மா மரத்தின் உச்சியிலும், கீழே இயற்கை முதலான மற்ற படைப்புகளின் கிளைகளிலுமிருக்கிறார். எவன் இயற்கை முதலியவற்றைக் கடந்து பரமாத்மாவை உணர்ந்து கொள்கிறானோ அவனே வேத வித்தாகிறான். அர்ஜீனா! நானும் வேத வித்துதான். எனவே இயற்கையின் பரப்பளவின் முடிவில் ஏற்படும் பரமாத்மாவின் அனுபவ உணர்வுதான் வேதம். இந்த அனுபவ உணர்வு கடவுளால் அளிக்கப்பட்டதாகும். எனவே வேதத்தை 'அபெளாருஷம்' அல்லது 'மனித சக்திக்கு அப்பாறப்பட்டது' என்று கூறுகின்றனர். மகாபுருஷர்கள் மானிட சக்திக்கு அப்பாறப்பட்டவர்களாகிறார்கள். எனவே, அவர்கள் மூலமாக பரமாத்மா பேசுகிறார். அவர்கள் பரமாத்மாவின் கட்டளைகளையும், உபதேசங்களையும் பரப்பும் ஒலிபரப்புச் சாதனமாகிறார்கள். (TRANSMITTER) சொல்லறிவு மூலத்தினால் மட்டும் அவர்கள் வாக்கிலுள்ள சத்தியத்தை உணர முடியாது. எவனது 'அகம்' பரமாத்மாவில் ஒன்றிவிடுகிறதோ, எவன் செயல் விதிமுறையில் சென்று, தான் என்ற நிலை நீங்கப் பெறுகிறானோ (NON PERSON) அவனே இதனை உணர முடியும்.

உண்மையில் வேதம் தேவ வாக்காகும். தான், தனது என்ற நிலை நீங்கப் பெற்றது. ஆனால் அதனை உரைப்பவர்கள் நூறு-நூற்றைம்பது மகாபுருஷர்களேயாவர். அவர்களது. வாக்குகளின் தொகுப்பே வேதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. சாத்திரங்களை எழுத்து வடிவால் வெளியிடும்பொழுது சமுதாய அமைப்பின் விதிமுறைகளும் அதனுடன் சேர்ந்து எழுதப்படு கின்றன. மதத்திலிருந்து இந்த விதிமுறைகள் சிறிது கூடத் தொடர்பு பெற்றிராத போதிலும், மகாபுருஷர்களின் பெயரில் மக்கள் அவைகளையும் பேணிக்காக்கின்றனர். இக்காலத்தில் மந்திரிகளுடன் சிறிதும் தொடர்பற்ற (மந்திரிகளுக்கு அத்தகைய தலைவர்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாத போதிலும்) பல தலைவர்கள் கூட மந்திரிகளுக்கு முன்னும் பின்னும் சுற்றியபடி அதிகாரிகளிடம் தமது காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்கின்றனர். இதுபோன்று சமுதாய அமைப்பாளர்கள் மகாபுருஷர்களின் பெயரில் உண்ணுகின்றதும், வாழுகின்றதுமான விதி முறைகளையும் நூல்களில் எழுத்து வடிவில் ஏற்றிவிடுகின்றனர். அவர்களது சமுதாய நெறி அக்காலத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்குமேயோழிய வேதத்திற்கும் அவைகளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இருக்காது. வேதங்களின் அழியாத சத்தியம் உபநிடதங்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த உபநிடதங்களின் சாராம்சமே யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கீதை தேவத்

தன்மையுடைய, வேதத்தின் ரஸத்தினாலான, உபநிடதம் என்ற அழுதக் கடைசிலின் சாரம் என்று அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

இதுபோன்று பரம தத்துவத்தைப் பெறும் ஓவ்வொரு மகாபுருஷரும் ஒரு தர்ம நூலாகும். நூலிற்குச் சமானமானவர் அவரது வாக்கின் தொகுப்பு உலகில் எங்கிருந்தாலும் சாத்திரம் எனப்படும். ஆயினும் ஒருசில மதவாதிகள் “குரானில் எது எழுதப் பட்டிருக்கிறதோ அதுமட்டுமே சத்தியம். எனவே குரான்தான் சிறந்த தர்ம நூலாகும்” என்றும், “தேவனின் ஒரே மைந்தரான இயேசுவின் மீது விசுவாசம் வைக்காவிட்டால் சுவர்க்கம் கிட்டாது. ஏனெனில் அத்தகைய மகாபுருஷர் இப்பொழுது இல்லை” என்றும் கூறுகின்றனர். இது அவர்கள் மூட நம்பிக்கையாகும். இதேபோன்ற தத்துவங்களை நாம் இன்றும் காணலாம்.

‘கீதை’ உலகிற்குப் பொதுவானது. தர்மத்தின் பெயரால் விளங்கும் உலகின் அனைத்து நூல்களிலும் கீதை முதல் இடத்தைப் பெற்றது. அது தர்ம சால்திரமாக மட்டுமில்லாமல் அனைத்து தரும நூல்களிலும் உள்ள சத்தியத்தின் அளவு கோலாகும். ஓவ்வொரு தர்ம நூலிலும் பின்னப்பட்டுள்ள சத்தியம் கீதையின் பிரதிபலிப்பாகத் தோன்றுகிறது. ஒன்றிற்கொன்று முரணான பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு அதில் கிடைக்கிறது. ஓவ்வொரு தர்ம நூலிலும் உலகில் வாழும் - உண்ணும் கலை, கர்ம காண்டங்களைப் பற்றிய மிகுதியான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வாழ்க்கையின் மீது பற்றை ஏற்படுத்த அந்தக் கடன்களைச் செய்வதால் உள்ள நற்பயன்களையும், செய்யாததால் ஏற்படும் பயங்கர விளைவுகளைப் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தரும நெறிக்கடன்களையே மக்கள் தருமமாகக் கருதுகின்றனர். வாழ்க்கை நெறிக்காக ஏற்பட்ட பூஜை விதிமுறைகள் கால தேசுக் குழந்தைக்கு ஏற்ப மாறுபடுவது இயற்கையே. தர்மத்தின் பெயரால் சமூகத்தின் ஏற்படும் கலக்கங்களுக்கும் இதுவே காரணமாகும். தோன்றி மறையும் இந்த அமைப்புகளினின்றும் வேறுபட்டு, ஆன்ம ஞானம் பெறுவதற்காக செயல் முறைகளைக் கடைபிடிக்கும் வழிமுறைகள்தான் ‘கீதை’ ஆகும். அதிலுள்ள ஒரு சூலோகம் கூட இவ்வுலக வாழ்க்கை முறை பற்றிக் கூறுவதில்லை. அதிலுள்ள ஓவ்வொரு சூலோகமும் மனப் போராட்டத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான ‘ஆராதனை’யைக் கடைப்பிடிக்கும் வழியை வேண்டுகிறது. ஏனைய தர்ம நூல்களைப் போல சுவர்க்கம் - நரகம் என்ற சிக்கலில் ஆழ்த்தாமல், பிறப்பு - இறப்பே இல்லாத அமர நிலையை அடையும் மார்க்கத்தைக் (மரணமிலாப் பெருவாழ்வு) காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு மகா புருஷருக்கும் ஒரு தனி நடையும், ஒரு தனி முத்திரையும் இருக்கும், யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் கீதையில் கர்மம், வர்னாம், வேள்வி, போர், கேஷத்திரம், ஞானம் என்ற சொற்களைப் பல இடங்களில் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். இந்தச் சொற்களுக்குத் தனித்தன்மை இருப்பதோடு, மறுபடியும் மறுபடியும் கூறும்பொழுது அவைகளின் அழகு மேன்மேலும் மெருகு ஏறுகிறது. இந்தி மொழி பெயர்ப்பிலும் இந்த தமிழாக்கத்திலும் அதே சொற்கள் அதே தன்மையுடன் பயன்படுத்தப்பட்டதோடு தேவைக்கேற்ப அவைகளின் புதிய பொருளும் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளன. கீழ்க்கண்ட கேள்விகள் தான் கீதையின் கவர்ச்சிக்குக் காரணம் ஆகும். எனினும் தற்கால சமூகத்தில் அவைகள் மதிப்பிழந்து போய்விட்டன. இந்த 'யதார்த்த கீதை'யில் அவைகளை நீங்கள் காண்பீர்கள் -

1. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் - ஒரு யோகேஷ்வராக இருந்தார்.
2. சத்தியம் - ஆன்மாவே சத்தியமாகும்.
3. ஸனாதனம் - ஆன்மா டரமாத்மா இரண்டுமே ஸனாதனமாகும்.
4. ஸனாதன தர்மம் - பரமாத்மாவிடமிருந்து கிடைக்கப் பெறும் செயல்முறை
5. போர் - அசர தேவ உணர்ச்சிகளுக்கிடையே மூன்று போராட்டம், போர் ஆகும். இவை மனசாட்சியின் இரு பிரவிருத்திகளாகும். இவை இரண்டையும் ஒழித்தலே பயனாகும்.
6. (யுத்த ஸ்தலம்) - மனித உடலும், மனமுடன் கூடிய புலன்களின் சேர்க்கையும் போர்க்களம் ஆகும்.
7. ஞானம் - பரமாத்மாவைப் பிரத்யட்சமாக அறிந்து கொள்வதே ஞானமாகும்.
8. யோகம் - உலகின் சேர்க்கை - பிரிவு என்ற நிலை அற்றுப்போய் கண்ணில் புலப்படாத பிரம்மத்துடன் ஒன்றறக் கலப்பதே யோகம் எனப்படும்.
9. ஞான யோகம் - ஆராதனைதான் கர்மமாகும். தன்னம்பிக்கையுடன் கர்மத்தில்

- ாடுபடுவதே ஞான யோகம் ஆகும்.
10. நிஷ்காம கர்ம யோகம் - பலனை எதிர்பாராமல் தன்னையே அர்ப்பணித்து கர்மத்தில் ஆடுபடுவதுதான் நிஷ்காம கர்மம்.
11. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சொன்ன உண்மை யாது? - எந்த உண்மையை அல்லது சத்தியத்தை ஞானிகள் முன்பு பார்த்தனரோ, அல்லது பின்னால் பார்ப்பார்களோ அந்த சத்தியத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார்.
12. வேள்வி (யஞ்சுக்ஞும்) - சாதனையின் விதிமுறைகளே வேள்வியாகும்.
13. கர்மம் - வேள்வியைச் செயல்படுத்தலே கர்மமாகும்.
14. வர்ணம் - கர்மம் எனப்படும் ஆராதனையில் ஒரு விதி நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. - அதுவே நான்கு வர்ணங்கள் ஆகும். இது சாதகம் செய்யும் அன்பரின் உயர்ந்த தாழ்ந்த நிலைக்குப் பெயராகும். சாதியைப் குறிப்பதல்ல.
15. வர்ண சங்கர் - பரமாத்மாவின் பாதையிலிருந்து தவறுதல் சாதனையின் பிரமை உண்டாகுதல் - இவற்றிற்கு சாதிக் கலப்பு (வர்ணசங்கர்) என்று பொருள்.
16. மனிதனின் வகை - மன சாட்சியின் சுபாவத்திற்கேற்ப மனிதன் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப் படுகிறான். முதலாவது தேவதைகளைப் போல், மற்றது அசர்களைப் போல் - இதுதான் மனிதனின் இரண்டு சாதியாகும். இது சுபாவத்தின் மூலம் நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தக் சுபாவம் உயரவும், தாழவும் செய்கிறது.
17. தேவதை - இதய தேசத்தில் பரம தேவனின் தெய்வ நிலையை பெற்றுத் தரும் குணங்களின்

சேர்க்கையே தேவதையாகும்.
வெளியில் தேவதைகளுக்குச் செய்யும்
பூஜை மூட அறிவின் விளைவாகும்.

18. அவதாரம் - மனிதனின் இதயத்தில் தோன்றுவது,
வெளியில் அல்ல.
19. விஸ்வரூபம் - யோகியின் இதயத்தில் இறைவனின்
(விராட் தர்சன்) மூலம் அளிக்கப்படும் அனுபவமாகும்
பகவான் ஸாதகனின் பார்வையாக
நிற்கும் பொழுது காணப்படும்
காட்சியாகும்.
20. பூஜைக்குரிய இஷ்ட தேவதை - பரமாத்மா ஓன்றே பூசனைக்குரிய
தேவதை ஆகும். அதனை இதய
தேசத்தில் மட்டுமே தேட வேண்டும்
அந்தப் புலன்படாத உருவத்தில்
ஒன்றறக் கலந்த ஞானிகளின் மூலமே
அதனைப் பெற முடியும்.

இப்பொழுது இவைகளிலிருந்து பூர்ணமோகேஸ்வர க்ருஷ்ணருடைய
ஸ்வரூபத்தை தெரிந்து கொள்வதற்கு நீங்கள் மூன்றாவது அத்யாயம் வரை
படிக்க வேண்டியிருக்கும். மேலும் 13வது அத்யாயம் வரை நீங்கள்
தெளிவாக தெரிந்து கொள்வீர்கள் என்னவென்றால் பூர்ண க்ருஷ்ணர்
யோகியாக இருந்தால். அத்யாயம் இரண்டிலிருந்தே உண்மை
வெளிபடுகிறது. ஸநாதனமும் சத்யமும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்துள்ளது. இது
இரண்டாவது அத்யாயத்திலேயே நன்றாக தெரிகிறது. அவ்வாறே கடைசி
வரை செல்கிறது. யக்ஞம் 4வது அத்யாயத்திலேயே தெளிவாக தெரிய
ஆரம்பிக்கிறது. 11வது அத்யாயத்தில் சந்தேகம் நிவர்த்தி அடைகிறது.
அதேபோல் 16ல் பார்க்கவேண்டும். யக்ஞம் நடத்தும் இடத்திற்காக 13ல்
அடிக்கடி பார்க்கவும். ஞானம் 4வது அத்யாயத்தில் வெளிபடுகிறது. மேலும்
13ல் ப்ரத்யக்ஷ தரிசனமே (நேரிடையான காட்சியே) ஞானம் என்று
தெள்ள தெளிய தெரிகிறது. யோகம் வெது அத்யாயத்தில் தெரிகிறது.
அதேபோல் கடைசி வரையிலும் யோகத்தினுடைய பலவிதமான
அம்சங்களின் இலக்கணம் இருக்கிறது. ஞான யோகம் 3வது
அத்யாயத்திலிருந்து வெத அத்யாயம் வரை வெளிபடுகிறது. அதற்கு மேல்
அதைபற்றி பார்பதற்கு அவசியம் இல்லை. நிஷ்காம கர்ம யோகம்

இரண்டாவது அத்யாயத்தில் தொடங்கி கடைசி அத்யாயம் வரை செல்கிறது. யாகத்தைபற்றி மூன்றாவது அத்யாயத்திலிருந்து நான்காவது அத்யாயம் வரை படித்தால் தெளிவாக தெரியும்.

கர்மத்தின் பெயரை முதல் முறையாக அத்யாயம் (2) இரண்டு ச்லோகம் 31ல் (2/31) கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்திலிருந்து நான்காவது அத்யாயம் வரை படித்தால் கர்மத்தின் அர்த்தம், மேலும் கர்ம மஹமை ஐ புகழ்வது என் என்று தெளிவாக தெரியும். இதுதான் ஸத்யம் என்ற எண்ணத்தை அத்யாயம் 16 & 17 நிலைபடுத்திவிடுகிறது. மேலும் ஜாதி கலப்பு (வண்ண சங்கரம்) மூன்றாவது அத்யாயத்திலும் அவதாரம் நான்காவது அத்யாயத்திலும் வெளிபடுகிறது. ஜாதி பிரிவினை 18வது அத்யாயத்திலும் ஜாதி குறியீடு 3வது 4வது அத்யாயத்திலும் இருக்கிறது. மனிதர்களில் தேவ அஸ்ர ஜாதிகளுக்கான உதாரணம் 16வது அத்யாயத்திலும் இருக்கிறது. விராட் (விசவரூப) தர்சனம் அத்யாயம் 10 விருந்து 11 வரை விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அத்யாயம் 7, 9, 15 ல் கூட இதைபற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்யாயம் 7, 9, 17 பாஷ்ய தேவதா இல்லாமல் இருப்பதை விளக்குகிறது. அத்யாயம் 3, 4, 6, 18 இவைகளில் பரமாத்மாவை பூஜிக்கும் இடம் இதயம்தான் என்றும், எதில் த்யானம் (பராண, சுபான) சிந்தனை போன்ற க்ரியைகள் நடக்கிறதோ, எது தனிமையில் உட்கார்ந்து செய்யப்படுகிறதோ அதைபற்றி விளக்கப்படுகிறது.

மிகவும் சிந்திப்பதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? வெது அத்யாயம் வரை படித்தால் கூட நீங்கள் யதார்த்த கீதையின் முக்ய குறிக்கோளை புரிந்து கொண்டு விடலாம்.

கீதை வாழ்கை போராட்டத்திற்கான கருவி அல்ல. ஆனால் வாழ்கை போராட்டத்தில் நிலையான வெற்றிஜை அடைய செயல்ஞபமான பயிற்சி ஆகும். அதனால் போர் நாள் (போர் பற்றி விளக்கும் நூல்) உண்மையான வெற்றிஜை தரக்கூடியது. ஆனால் கீதையில் கூறியுள்ள யுத்தம் கத்தி, வில், அம்பு, கதை, கோடாரி முதலியவை கொண்டு செய்யப்படும் உலகியல் யுத்தம் அல்ல. இவ்வாறு செய்யப்படும் உலகியல் யுத்தங்களில் வெற்றி நிலையானது அல்ல. இது நன்மை, தீமை உணர்ச்சிகளுக்கு இடையே ஏற்படும் போராட்டம் ஆகும்.

அதை பரம்பரை பரம்பரையாக உருவகப்படுத்தி வர்ணித்திருக்கிறார்கள். வேதத்தில் இந்திரன் விருத்திரன், வித்யா அவித்யா

என்றும் புராணங்களில் தேவாஸார யுத்தம் என்றும் மஹா காவ்யங்களில் ராம ராவன யுத்தம் பாண்டவ கெளரவ யுத்தம் என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளதோ இதையே தான் கீதையில் தர்மகேஷ்வர குருகேஷ்வர என்றும் தைவீசம்பத் ஆஸரி சம்பத் என்றும் ஸஜாதீய விஜாதீய என்றும் சத்குண தூர்குண போராட்டம் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்த போராட்டம் எங்கு நடக்கிறதோ அந்த இடம் எங்கே இருக்கிறது. கீதையிலுள்ள தர்ம கேஷ்வர குருகேஷ்வரம் இந்தியாவிலுள்ள எந்த நில பகுதியையும் குறிப்பது அல்ல. ஆனால் கீதையிலேயே உள்ள வாக்கின்படி “இதம் சரீரம் கெளன்தேய கேஷ்வரமித்யபீதீயதே” குந்தி புத்திரனே! இந்த உடல்தான் யுத்த பூமி. இதில் விதைக்கப்பட்டுள்ள நன்மை/தீமை என்ற விதையானது ஸம்ஸ்காரரூபத்தில் முளைக்கிறது. இந்த யுத்த பூமியானது 10 இந்தியங்கள், மணம், புத்தி, சிந்தனை அகங்காரம், 5 விகாரங்கள் 3 குணங்கள் இவைகளால் விரிவடைந்துள்ளது. இயற்கையிலேயே அமைந்த இந்த மூன்று குணங்களால் உந்தப்பட்டு மளிதன கர்மாவை செய்யவேண்டியுள்ளது. ஒரு நிமிடம் கூட கர்ம செய்யாமல் இருக்க முடியாது அவனால்.

“புரைபி ஜனனம் புரைபி மரணம் புரைபி ஜனனி ஜடரே சயனம்” என்றவாறு ஜனமஜனமங்களால் செய்தவற்றின் பலனை அனுபவிக்கிறோம். இதுதான் குருகேஷ்வரமாகும். சத்குருவின் மூலமாக சரியான வழியில் சாதனை செய்து ஒரு சாதனையாளன் எப்போது பரமாத்மாவை நோக்கி முன்னேறுகிறானோ அப்போதுதான் இந்த கேஷ்வரம் தர்ம கேஷ்வரமாகிறது. இந்த உடல் தான் கேஷ்வரமாகும்.

இந்த உடலின் உள்மனதில் இரண்டு விதமான இயக்கங்கள் இருக்கிறது. அவை தைவீ சம்பத் ஆஸரி சம்பத் என்பதாகும். தைவீ சம்பத் என்பது புன்ய ரூபமான பாண்டுவும் கடமை ரூபத்தில் குந்தியும், புன்யம் என்பதை அறிந்து கொள்ளவதற்கு முன்னால் மளிதன் எதை கடமை என்று நினைத்து செய்கிறானோ அது அவனுடைய பார்வையில் கடமையாக இருந்தாலும், உண்மையில் கடமை ஆகாது. ஏனென்றால் புண்ணியம் இல்லாமல் கடமையை அறிந்து கொள்ள முடியாது. குந்தி பாண்டுவை திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்பு எதை பெற்றாளோ அதுவே கர்னன். அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் குந்தி புத்திரர்களுடன் சண்டையிட்டு கொண்டே இருந்தான். பாண்டவர்களுக்கு பலமான எதிரி ஒருவன் இருந்தான் என்றால் அவன் கர்னன். விஜாதீய கர்மம் தான் கர்னன். அவன் தாழ்ந்த குலத்தவனாக சித்தரிக்கப்பட்டதால் நைவேத்யம் இல்லாத பூஜை

முறையைப் போல் ஒரு கட்டுபாட்டிற்குள் செயல்பட வேண்டி இருந்தது. புண்ணியம் அறிந்த பிறகு தர்ம ரூபமான யுதிஷ்டிரன் அன்பின் உருவாக அரஜீனன் பாவ (நினைவு) எண்ணங்கள் ரூபமாக பீமன், நியம ரூபமாக நகுலன் நல்லினக்க (சதசங்க) ரூபமாக சகாதேவன், சாத்வீக குணத்திற்கு சாத்யகீ, சரீர சாமர்த்ய ரூபமான காசிராஜன், கடமை மூலம் உலகத்தை வென்ற குந்திபோஜன் ஆகிய இவர்களை, விரும்பிய திசையில் மனதைச் செலுத்தி மேன்மை அடைந்த 7 அகெஷனல்ஹினீ என்று சொல்கிறார்கள். (இங்கு அகெஷனல்ஹினீ என்று பார்வையை சொல்கிறோம்) ஸத்யமான பார்வையில் எவனை குறிப்பிடுகிறோமோ அவனை தைவீ சம்பத் என்கிறோம். பரமாத்மாவை அடைவதற்கான 7 படிகள் 7 முன்னுரைகள் இவர்கள் - சாதாரண எண்ணிக்கை அல்ல ஒப்பற் வாழ்கை முறைகள்.

மற்றொறுபூரம் குருகேஷத்திரம் இருக்கிறது. அதில் 10 இந்திரியங்கள் ஒரு (1) மனது இவை சேர்ந்து. 11 (பதினென்று) அகெஷனல்ஹினீ ஆகிறது. மனதின் அடிப்படையாகிய இந்திரியங்களின் பார்வையில் யாரை குறிப்பிடுகிறோமோ அவர் ஆஸீரி சம்பத் இதில் அறியாமையின் உருவம் த்ருதார்ஷிடரன். இவன் ஸத்யம் அறிந்தும் குருடனாக உள்ளான். இவனை அனுசரித்து செல்பவள் மனைவி காந்தாரி. அவள் இந்திரியங்களின் வழியில் செல்பவள். இவர்களுடன் மோஹருபமான தூர்யோதனன், துர்புத்தி ரூபமாக துச்சாசனன் தகாத செயல் வடிவான (விஜாதீய) கர்ணன், மதிமயங்கிய (பரமரூப) ரூபமான பீஷ்மன், இரட்டைமனது, நடத்தை உள்ள துரோணன் ஆசையின் உருவமான அச்வத்தாமன் விகல்பரூபமான விகர்ணன் அறைகுறை பயிற்சியின் இரக்க குணமுடைய க்ருபாசாரியார், இவர்களுக்கு இடையில் ஜீவருபமான விதுரர். அவர் அறியாமையில் இருக்கிறார். ஆனால் பார்வை புண்ணிய அம்சமான பாண்டவர்கள் பகுத்தில் இருக்கிறது. ஏனென்றால் ஆத்மா பரமாத்மாவின் அம்சமாகும். இவ்விதம் ஆஸீரி சம்பத் என்பது எல்லை இல்லாதது. ஆனால் யுத்த பூமியோ ஒன்று. அதுதான் உடல் அதில் இரண்டு செயல் பாடுகள் உள்ளது. ஒன்று மாயை அது இயற்கையில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி தாழ்ந்த (நீச) செயல்களுக்கு காரணமாகிறது. மற்றென்று பரமாத்மா மீது நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி பரமாத்மாவை அடைவதற்கான வழியை காட்டுகிறது. தம்வம் அறிந்தவர்கள் கண்ணேட்டத்தில், சாதனை செய்வதின் மூலம் தைவீசம்பத் முன்னேற்றத்திற்கும் ஆஸீரி சம்பத் அழிவிற்கும் காரணமாகிறது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் கீதை என்கிற உபதேசத்தை கொடுத்து ஸவ்யசாகியான (இடது கையால் போரிட கூடிய) அர்ஜீனனுக்கு போர் செய்வதற்கான தகுதியை கொடுத்தார். உண்மையில் சாதனை என்பது எழுத்து வடிவில் அல்ல. படித்து அறிந்து செயல் வழியில் வரும்போது சிறப்படைகிறது. இந்த அடிப்படையில் ஏற்பட்டதுதான் யதார்த்த கீதையாகும்

சத்குரு க்ருபாச்ரயீ ஐகத்பந்து

ஸ்வாமி அட்கடாநந்தர்